

Τον αγκάλιασαν σφικτά με κλάματα και του υποσχέθηκαν ότι θα τον πάρουν στο χωρό, τούτες τις μέρες...

Ήταν μια μέρα ανοιξιιάτικη, σαν τζείνες, που έδελε να 'ναι όλη του η ζωή!

Ήταν η μέρα που θα πήγαινε με τα παιδιά του στο χωριό του!

Το ίδιο αυτό πρωινό, τον βρήκαν τα παιδιά του στη αυλή, καθιστό στη καρέκλα να κοιτάει προς τα έξω.

Φόραγε το καλό του παντελόνη και το άσπρο του πουκάμισο και είχε βάλει λάδι, στα άσπρα του πυκνά μαλλιά. Είχε μια γαλήνια όψη το πεδαμένο πρόσωπο του.

Ξεψύχησε περιμένοντας, να 'ρθουν να τον πάρουν στο χωριό του...

Δεν ξέρω αν έφυγε χαρούμενος, εύχομαι πάντως να τον πήρε μαζί του, τζείνος ο αέρας του χωρού του, στο τελευταίο του ταξίδι με το ποδήλατο ...

Εμείς δεν είμαστε πρόσφυγες

Εμείς δεν είμαστε πρόσφυγες.
Εμείς απλά μετακομίσαμε,
από την Κερύνεια,
την Αμμόχωστο,
τη Λάπηθο, το Ξερό, τον Καραβά.

Κάτι πουλιά κοιτούσαμε
που πέφταν απ' τον ουρανό
απάνω στα χωράφια μας,
απάνω στον λεμονόδεντρων την πυκνή τη
φυλλωσιά,
απάνω στους αυστηρά σιδερωμένους
γαλάζιους γιακάδες μας.

Νιώσαμε ξαφνικά μια δυσφορία
κι είπαμε να έρθουμε εδώ.

Εμείς δεν είμαστε πρόσφυγες.
Όχλος σιωπής είμαστε.
Γυμνός και κακομάζαλος.

Ελένη Σιούφτα